

**Vid folkhögskolan å Lunne-
nevad** egde i går e. m. terminsafslut-
ning rum med de manliga eleverna, i när-
varo af bl. a. landshöfdingen grefve de la
Gardie, direktör Blum, landstingsman Er-
nander, St. Harg, samt landtbrukarne
Olai, Ås, J. Berzelius, Börstad, J. Mag-
nusson, Sjögestad och O. Olofsson, Ulle-
vid. För öfrigt var avslutningen rätt tal-
rikt besökt, ehuru influensa hindrat många
och vårsäddsarbetet andra att närvara.

Först hölls kl. 4 examen med den der-
städes förlagda *landtmannaskolan*, som nu
afslutade sin fjärde kurs. Agronom Hal-
lenborg examinerade i jordbrukslära, hus-
djurskötsel, mjölkhushållning, fältnätning,
afvägning och bokföring samt veterinär
Holm i veterinärkunskap. Elevernas svar
vittnade om att den korta undervis-
ningstiden blifvit väl använd. De
praktiska arbetena i kartläggning, afteck-
ning af redskap, byggnadsritning, upp-
görande af kulturplaner, bokföring etc.,
gjorde ock ett mycket godt intryck.

De utexaminerade eleverna voro: R.
Karlsson, Rappestad, V. Karlsson, Ulrika,
H. Karlsson, Högby, O. Olsson, Högby,
A. Nilsson, Sjögestad, K. Pettersson, St
Lars och J. Henriksson, V. Stenby, alla
östgötar.

Sedan denna examen egt rum vidtog
afslutningen med *folkhögskolans* tjugutredje
kurs. Sedan ynglingarne afsjungit »På
sveden» af Topelius och »Bondens sang»
af Hansen, trädde i katedern skolans före-
ståndare, dr H. Odhner, som höll ett
föredrag öfver *uppföstran* i forn- och me-
deltid. I den mera raa forntiden fans
visserligen mycket ondt, men ock många
guldkorn, som kan vara godt för en nu-
tid att taga fasta på. Forntidens sägner
lära oss att hufvudvigten då låg uppå att
fostra ett själfständigt, kraftfullt slägte.
Derför stod ock den tidens idrott långt
framom vår och de lekar som då bland un-
domen öfvades voro långt mer än de nutida
egnade att utbilda till kraftfullhet. Var
folket den tiden i allmänhet mera rätt och
blotörstigt så danades ock starka, däd-
fulla män och kraftiga, högsinta qvinnor.
Utmärkande för medeltiden, då äfven lades
an på en kraftig utbildning, var inplan-
tandet hos ungdomen af höfviskhet och vörd-
nad för de äldre. Och sådana egenska-
per pryda ungdomen än i våra dagar. —
I vår tid har för ensidigt lagts an på
andlig utveckling, hvarför sökes att med
slöjd, kroppsöfningar etc. bilda en mot-
vigt. Hufvudmålet vid uppföstran är ju

Stämman hölls i en sund krona.
utan Ousdagen den 5 Maj kl. 7,30 e. m. Sexa.
sammansättare *teke* i dag.

W. F. SAMMANTRÄDE.

Magistraten.

Länköpings Rådhus den 3 April 1891.

staden.
skal användas för askförsäljningen här
farande, från och med nästa 1 Maj
ett sagde plats, i stället för den nu-
ningsplats, har Magistraten bestämt,
1889, förordningsgäld till allmän försälj-
ning. Utlämnades beslut den 30 December
er här i staden blifvit, enligt Stads-
omten N: 49 och 50 St. Lars gvar-
Sedan platsen mellan Klapphuset och

Kungörelse.

Styrelsen.

och musik. Kaffe serveras.
redesafgift 25 öre. Nykterhetsföredrag, sång.
Alle. Allmänheten inbjudes vänligen. In-

Östgöta-Länstidning. Dec. 1891

**Vid folkhögskolan å Runne-
wad** afslöts höstterminen tisdagen den 22
dennes kl. 4 e. m. På skolhusets tal swa-
jade — som manligt vid dylika tillfällen
— vår svenska fana. Sedan elev:erna
fsjungit ett par sånger, besteg talarestolen
af hr W. Flöck, som höll ett intressant
och lärorikt föredrag om våra utländens
föräldring. Tal. påpekade att lifa viktigt
som det för landtbrukarne är att erhålla
en god mjölkbofskapsslam, lifa viktigt —
om ej viktigare — är det för landtbru-
karne att skaffa sig goda utländen; ty här
om någonsin eger ordspråket: »Som man
får får man förda», sin fulla tillämpning.
Tal. gaf landtbrukarne många goda win-
tar huru de, i och för erhållande af goda
utländen, borde försara.

Efter detta föredrag, som med spänd
uppmärksamhet afhördes af de närvaran-
de, höll föreläsaren, herr Odhner, ett
lifligt och stämningssamt föredrag öfver
Per Hörberg, den frejdade målaren.

Tal. anförde, hurusom denne man ge-
nom myden författelse, slutligen fick ut-
bilda sina anlag, hvarian han blef en af
sin tids stidligaste målare. Många al-
tarmålningar inom vårt lifs tyrför äro
werk af hans hand. Den största altar-
målning af honom, är den som finnes i
Nilsinge kyrka.

Sedan herr Odhner ännu sagt några
affsedssord till eleverna, tillöfnande dem en
god, glad och treflig jul, wore förhandlin-
garne för dagen afslutade. Vårterminen
börjar den 8 Januari 1892.

Folkhögskolamöte

började i
går vid Lunnevad. Från alla Östergöt-
lands bygder ända nerifrån Ydre och långt
utifrån Vikbolandet hade skaror af gäster,
mest ungdom af båda könen, deribland en
stor del forna både manliga och qvinliga
elever infunnit sig till ett antal af inalles
500 personer. Deribland märktes många
af bygdens mera framstående män samt
åtskilliga folkhögskolans vänner från fjär-
mare håll.

Skolans stora samlingssal, der festen
hölls, var rikt dekorerad med fanor, sköl-
dar och granrisguirlander. Med furornas
grönska var äfven skolbyggnadens veranda
klädd.

Fanor svajade å alla tre byggnaderna, å
hufvudbyggnaden den svenska, å de båda
andra den norska och den danska.

Mötet öppnades med ett anslående musik-
stycke af det Jakobssonska familjekapel-
let — sju syskon trakterande olika instru-
ment och, hvad ändå sällsyntare är, trak-
terande dem väl.

Derefter helsade folkhögskolans före-
ståndare doktor H. Odhner de närvarande
välkomna. Att så många män och qvin-
nor från när och fjärran trotsat afstånd
och köld för att midvinterstid samlas till
en fest som denna, deri såg tal. ett bevis
för att andra makter än köttets regerade
med äfven i vår materialistiska tid, att
också andens skatter värderades och efter-
söktes af vår tids människor och särskildt
af dess ungdom. Tal. anknöt sin väl-
komsthelsning till ett vackert poem af
Ernst Beckman.

Följde så ur den valda samlingen »Sän-
ger vid folkskolemöten» af elevernas kör
en sång, som man med fog skulle kunna
kalla folkhögskolans sång, då den lika
träffande som stämningssamt målar folk-
högskolans karaktär och mål. Vi återgifva
första versen så lydande:

Vi oss ej sammanslutit
För glammets korta stund.
En högre mening gjutit
Sitt lif i vårt förbund:
Att andens skatter söka,
Att ljus för lifvet få,
Att folkets fromma öka
Det är till det vi trä.

Sången klingade friskt, starkt och —
varmt. Det var hjärta med i spelet, så-
som för öfrigt ej blott i all sången utan
ock i hela denna vackra och fosterländsk-
midvintersfest.

Efter ett nytt stycke från musikkapellet
besteg dr Odhner estraden och uttryckte
sitt beklagande deröfver, att folkhögskole-
föreståndaren från Bie G. Brockman, på
väg till Lunnevad för att illustrera dagens
fest med ett föredrag, plötsligen samma
dag på förmiddagen insjuknat, hvarian man
gick miste om ett godt nummer i pro-
grammet. Tal. ville i någon mån söka
utfylla det oförutsedda tomrummet med ett
kort föredrag öfver det ämnet: *hur skall
man komma fram i världen?* — ett ämne,
som ju alltid har sin betydelse för hvarje
sund och lifskraftig ungdom.

Tal. utvecklade derpå hvad som med
framgång här i världen rätteligen bör för-
stås. Icke är det sann framgång att samla
rikedom, icke det att samla makt, icke det
att förvärfva anseende och berömmelse,
det gälde icke att komma sig upp, utan
att komma — uppåt, uppåt såsom *män-
niska*. Men dit kommer man endast ge-
nom att utveckla anlagen och möjlighe-
terna, så att de sätta blom och bära frukt
i lifvet. Så blir man i bästa mening nyttig
för sig själf, sin omgifning och sina sam-
tida.

Medlen till det målet, som är hvarje
människa förelagdt och af hvarje människa
delvis åtminstone kan nås, äro mångahanda.
Dit hör i främsta rummet att öfva upp
och skärpa iakttagelseförmågan. Derige-
nom sättas vi i stånd att begagna till-
fällena, som i mer eller mindre rikt mått
erbjudas alla, att gripa lyckan i flykten,
som det heter. Öfvas så viljan i beslut-
samhetens dygd, och lära vi oss punkt-
lighet och framför allt vara hela, icke
splittra kraften i arbetet, så ha vi goda
utsigter att lyckas, att komma fram i
verlden. Men ännu fattas ett, ett väsent-
ligt moment, om det skall varda en rätt
framgång af — detta är att *hjärtat* är
med i hvad vi göra och låta, ty från det
goda hjärtats meddelaktighet i handlandet
utgår välsignelsen.

Talet belystes för öfrigt på ett förträff-
ligt sätt med en mängd exempel ur lef-
vande lifvet.

Efter afsjungandet af den vackra sån-
gen »Skön är våren i en ynglings hjärta»
tog man sig en stunds rast, hvarunder,
sedan lifsandarne uppfriskats med kaffe,
gamla bekantskaper förnyades och nya
knötos.

Efter en stund ringde det åter samman
och när man na strömmade in i den stora
vackra salen med de fosterländska bilderna
af själfgjord adel på väggarne voro ljusen
tända i kronorna. Nu firades *nordisk fest*.
Vältaligt och varmt, men på samma gång
sant och flärdfritt, till lärdom, till upp-
byggelse, till sporre i lifvets strid för de-
unga tecknade dr Odhner de under fjöl-
året in i evigheten gångna minnesvärda
fädrens minne. Han dröjde dervid sär-
skildt vid namnen Pacius, Carl Johan
Thyselius, Sven Nilsson, Nils Johan Berlin,
Sonja Kovalevski, hvilken senares under-

bara och sköna lefnadssaga i all synner-
het syntes gripa de med spänd uppmärk-
samhet lyssnande åhörarne.

Men man glömde ej håller »den tysta
kraftens» tusenden, som aldrig burits i
ryktets famn, men hvilkas lifsgerning än-
då varit full af välsignelse. Derom vitt-
nade följande sång, som nu tonade till de-
ras minne:

Dem, hvilkas gerning häfderna ej hysa,
Dem som i tysthet glädja fått och lysa,
Dem, hvilkas tanke, som en hoppets ranka
Sluts kring sorgsna sinnen;

Fader och moder, som för barnet stridit,
Som med sin kärlek lycka kring sig spridit,
Hvarje en dotter, som med barnslig trohet
Hemmet kärligt prydd;

Hvar trofast qvinna, som bar törnekransen,
Omkring hvars minne strålar tåreglansen,
Hustru, som kämpat och för andra dämpat
Sorg, som själf hon burit;

Hvar ädel tanke, tänd uppför mullen,
Hvart modigt hjärta, gömdt inunder kullen —
Här öfver grafven minnets krans vi binda,
Hjärtats tack dem bringa.